

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

»Det er universitetets opfattelse, at anvendelse af deltidslærere i vidt omfang har været – og er – en nødløsning. Det er imidlertid samtidig universitetets opfattelse, at så længe der ikke, bl. a. bevillingsmæssigt, er anvist veje til at konvertere den nuværende bestand af deltidslærere til heltidsstillinger med forskningsforpligtelse, må denne nødløsning opretholdes, dersom konsekvenserne for undervisningsudbuddet og opfyldelsen af de enkelte studieordninger ikke skal blive helt uoverskuelige. Budget- og forretningsudvalget har på denne baggrund ikke fundet det forsvarligt at reducere fakultetsrammerne, hvoraf lønning til deltidslærerne afholdes.«

Som det er fremgået af dagspressen, har direktoratet for de videregående uddannelser imidlertid underkendt Københavns universitets budgetforslag ved uden forhandling at overføre 6 mill. kr. fra kontoen for deltidslærertil lønninger til kontoen for bygningsvedligeholdelse. Københavns universitet ønsker naturligvis at vedligeholde sine bygninger; der er afsat flere penge på denne konto for 1980 end i indeværende finansår. I den omtalte følgeskrivelse hedder det vedrørende bygningsvedligeholdelse bl. a.:

»Problemet kan efter universitetets opfattelse ikke løses forsvarligt inden for de universitetet hidtil tildelte rammer. Budget- og forretningsudvalget ser med alvor på sagen, og man skal udbede sig forhandling med direktoratet om, hvorledes vedligeholdelsesproblemet kan løses.«

Budgettet er blevet drøftet ude i alle organer. Alle parter på universitetet har måttet give afkald, og alligevel nåede man frem til en enstemmighed. Hvorfor griber man så for første gang i historien ind i universitetets frihed til inden for den givne økonomiske ramme at fordele midlerne på den efter universitetets vurdering mest hensigtsmæssige måde, en måde, hvor man har givet undervisningen af de studerende den højeste prioritet? Det kan ikke undre, at dette indgreb opfattes som en undergravelse af styrelsesloven. En sådan handling foretages kun efter svære politiske overvejelser på højt plan, og det er en lidet flatterende gave til universitetets 500 års jubilæum.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Gertrud Stjernholm Niensens spørgsmål starter med, med hvilken hjemmel i styrelsesloven der er ændret på budgetposterne, og dette spørgsmål kan kort besvares med, at undervisningsministeriets behandling af de højere uddannelsesinstitutioners budgetforslag ikke kræver hjemmel i styrelsesloven. Det er en selvfølge, at ministeriet og de bevilligende myndigheder kan tage selvstændig stilling til forslaget, og herved adskiller universitetet sig ikke fra andre statsinstitutioner.

Forholdet er det, at Københavns universitet efter undervisningsministeriets anmodning har fremsendt et forslag til budget for 1980 inden for den bevillingsmæssige og personalemæssige ramme, som ministeriet havde angivet. Det var ved fastsættelsen af bevillingsrammen fra undervisningsministeriets side en forudsætning, at bevillingsrammen skulle nedsættes noget på grund af det faldende studentertal, men at der til gengæld blev afsat en rammeforøgelse til drift og vedligeholdelse af universitetets nye bygningskomplekser. Der skete så det, at denne forøgelse af bevillingsrammen af universitetet ikke blev anbragt på den forudsatte konto, men overført til deltidslærerkontoen. Derfor har ministeriet ved behandlingen af universitetets budgetforslag måttet ændre dette, således at denne ekstra bevilling blev anbragt på den konto, hvortil pengene var bevilget. Der er altså ikke tale om, som fru Gertrud Stjernholm Nielsen sagde, at ministeriet har underkendt Københavns universitet. Vi har anbragt disse millioner på den konto, hvortil de var givet.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Ikke desto mindre har man da fra universitetets side arbejdet inden for den ramme, man har fået tildelt. Man var blevet bedt om at barbære budgettet ned med 45 mill. kr., og det nåede man til enighed om. Man har også redegjort for, hvorfor det noget dalende studentertal ikke i sig selv har medført, at man kunne røre ved lærerordningen. Det ved enhver, der underviser. Fordi der bliver lidt færre på et hold, betyder det ikke, at en lærer kan undværes. Man har også forøget kontoen for vedligeholdelse.

Der er altså noget, der tyder på, at den ret, som undervisningsministeren juridisk har til at foretage indgreb, måske også fremover